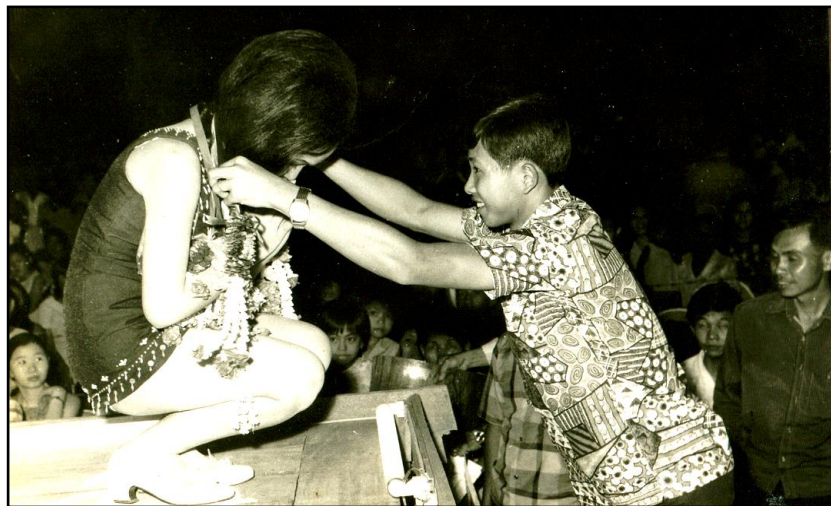




คำนำ

เรื่องสั้น **“ครูขยะ”** ที่ท่านกำลังจะอ่านอยู่ขณะนี้ เป็นเหตุการณ์ในช่วงที่เด็กจบชั้น ม.5 ไปเรียนกวดวิชาเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐ(Entrance)ในเดือนตุลาคม

ด้วยเหตุผล สถานการณ์ และความจำเป็นหลายประการ ทำให้พ่อแม่ต้องตัดสินใจพาลูกไปกวดวิชา ระหว่างที่กำลังกวดวิชาก็มีเหตุการณ์ปัญหาให้ต้องมาคิดแก้ไขและพัฒนาในหลายเรื่อง ทั้งเรื่องส่วนตัวและส่วนรวม(สาธารณะ)

ประโยชน์ที่ผู้อ่านจะพึงได้รับก็คือ

1. การเตรียมความพร้อมให้ลูกในเรื่องการสอบแข่งขันเข้ามหาวิทยาลัย (Entrance)
2. เรื่องของกฎแห่งกรรม และการอบรมบ่มสอนทางด้านคุณธรรมจริยธรรมให้กับบุตรหลาน
3. ปัญหาสังคมที่ควรใส่ใจที่จะช่วยกันปรับปรุงดูแลแก้ไขร่วมกัน

กุศลผลบุญทั้งหมดอันเกิดมีขออุทิศแด่แม่และเตี่ยของผู้เขียนเต็ม ๆ

ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์



(วลีอัปยศ)

“ เลี้ยงลูกให้เติบโตมันจะไปยากอะไรแม่
แค่ยัดข้าวใส่ปากมันเข้าไปเรื่อย ๆ มันก็โตเองมันนะแหละ ”

➡ ความเดิมก็มาจากตอนที่ลูกสาวเขียน”
บันทึกน้ำตา”จื้มใส่ว่าเรามีความสามารถ
เป็นได้แค่ครูให้เราต้องสะท้อนใจอย่างแรง
ทำให้เราได้ย้อนนึกถึงอดีตที่เราก็คเคยพูดคำ
แรง ๆ อย่างนี้กับแม่มาแล้วเมื่อครั้งอดีต.....

ปิดเทอมปลาย ปี 2512 **ปิง**เรียนจบชั้น ม.ศ. 4 รोजจะขึ้นชั้น ม.ศ.
5 เป็นช่วงจังหวะชีวิตที่กำลังหัวฟูสุดขีด เตี้ยแม่ห้ามไม่มีฟังเสียละ
ด้วยลืมหัดทงะนองตนว่าเรียนมาสูงมีความรู้มากกว่าเตี้ยแม่(ที่จริงก็แค่
หางอึ่ง) อยากจะทำอะไรก็จะทำ อยากกิน – ดื่ม - เที้ยว - เล่น ก็อย่า
มาห้ามเสียให้ยาก ดีไม่ดีจะเผลอไผลถูกแจ๊คพิอตศอกกลับแถมพก
เป็นรางวัลเสียอีก อย่างที่แม่ของปิงเจอคราวนี้ไงละ(แต่มันเป็น
บาปกรรมนะครับ)

ปึงยังคงจำเหตุการณ์นี้ได้ติดตา เป็นแผลเหวอะหวะในใจตลอด
 มากกว่า 30 ปี(ตั้งแต่เมื่อปี 2544)แล้ว(ชนิดแอนตาซียังตาค้าง!) มัน
 เป็น **ตราบาป** ที่ยังคงตามมาบดขยี้จิตใจปึงอยู่จนปัจจุบันนี้ ยังคงแจ่ม
 ชัดในมโนนึกราวกับเพิ่งเกิดเมื่อวานขึ้น คิดดูเอาเถอะ(เด็ก ๆ อย่าเผลอ
 ไปทำตามนะครับ)

เรื่องของเรื่องก็มีอยู่ว่า.....

พอปิดเรียนเทอมปลาย **‘เด็กเทพ’** อย่างปึง(เด็กลูกเจ๊กลูกจีนที่
 ไปเรียนกรุงเทพฯ)ก็จะรีบเดินทางกลับบ้านเกิดที่ต่างจังหวัด เพราะ
 มีงานบุญงานวัดรอตรึม สิ่งบันเทิงของวันรุ่นโบราณยุคกระโน้นก็มีแต่
 อย่างนี้แหละ **ดูมวยบ้าง(ของมัก) จีบสาวรำวงบ้าง** สาวประกวด
 นางงามประจำท้องถิ่นบ้าง (ของชอบ) **เล่นสแน็กเกอร์-บิลเลียด**(ของ
 ไปรด) **เล่นไพ่ ไฮโล เหล้า – บุหรี่** แล้วก็กะหรี่หมอนวด ก็กอดคอ
 เทียวกันมันระเบิดกับเพื่อน ๆ เป็น**เด็กเทพ** ซะอย่างมันก็เลยเผลอร่าง
 ไปหน่อย(เป็นบางคนนะครับ เดียวท่านอื่นจะเคืองเอาว่าไปเหมารวม)



ปัญหาที่มักเกิดก็คือ มักไป(หาเหตุ)มีเรื่องทะเลาะวิวาทขัดแย้งชกต่อยกันกับคนต่างพวกต่างถิ่น บ่อยครั้งก็มีอาวุธเข้าไปเสริม ต้องถึงกับเสียเลือดเสียเนื้อกันประปราย เพื่อนบางคนก็มักจะเมาและขาดสติแล้วชอบไปก่อเหตุทะเลาะวิวาท จนเป็นที่กังวลวิตกห่วงใยของเตี้ยแม่เออาการอยู่

ไปเที่ยวบาร์ร้างที่ตัวจังหวัดสุรินทร์สามวันก็มีเหตุได้ ‘กินฟรี’ ทั้งสามวันซ้อน จนบาร์เขาต้องถูก(ทางการ)สั่งปิดไป สาเหตุที่กินได้ฟรีก็เพราะไอ้พวกที่เขามาได้ที่แล้วก็เริ่มหาเรื่องก่อกวนตีกันจนก่อให้เกิดโกลาหลอลหม่านนะซี ใครขึ้นเซ่ออยู่ต่อรอจ่ายก็อาจจะกลายเป็น ‘[อยู่ต่อรอเจ็บ](#)’

เมื่อไม่อยากเจ็บแถมไม่ ‘ต้องจ่าย’ ก็ต้องรีบตะกายใส่ ‘เกียร์หมา’ ถลาลมแผ่นก่อนนะซี โดยเฉพาะคนจากอำเภอศีขรภูมิที่ขึ้นรถไฟมาเที่ยวในตัวจังหวัดสุรินทร์ ก็ได้เวลาขึ้นรถไฟตีหนึ่งกลับบ้านพอดี พอดีการกระทำที่หูดหวิดหวาดเสียวเสี่ยง ๆ เช่นนี้วัยสะรุ่นสมัยนั้น (บางคนดื้อ...สิบอให้) เขาถือเป็นการเพิ่มรสชาติสีสันความมันสะระตี่ให้กับชีวิตอีกแบบนะครับ

แต่คืนที่สามนี้ลึกกลับยิ่งใหญ่อลังการงานสร้างยิ่งขึ้น มันเหมือนศึกมวยยกที่มไปเลยเขียวแหละ ก็ไม่รู้ใครแอบมีเจตนาจะทวงหนี้(แค้น)กับใครกันมั้ง บางรายก็กะจะมากินฟรีหวังสร้างสถานการณ์เสริมแล้วฉวยโอกาสคอยหลบหนีตอนซุลมุนก็อาจจะมีก็ได้

บางรายก็แอบคอยจังหวะดีกินเปล่าเอาอีตอนไผ่ดับ (ตีหัวคนฟรี หรือขว้างขวด หรือแก้วใส่กลุ่มที่ตนแอบหมั่นไส้ให้สะใจเล่น เข้าทำนอง ‘หมาลอบกัด’) ส่วนใหญ่มักจะเป็นพวกนักเลงหัวไม้ไร้อาชีพที่ ชอบดื่มมากกว่า ส่วนลูกคนจีนในตลาดจะมีน้อยมาก จึงเป็นแค่พวก คอยผสมโรง หรือตกกะใดพลอยโจนซะมากกว่า

แต่พวกเด็กตลาดวัยรุ่น(ศิขรภูมิ)สี่สหาย(ไอ้ปิง ไอ้เส็ง ไอ้จั่ว ไอ้ เลี้ยง)นั้น ก็มาเพื่อความบันเทิงส่วนตัว ส่วนตัว ๆ เทียว ไม่ได้รู้อิ โหนอิเห่นรู้เห่นรู้ได้กับใครเขาหรอก เผลอเชื่อซ่าทะเล่อทะล่าเข้าไปเจอ มรสุมจากสมรภูมินรกเอาโดยบังเอิญ บังเอิญแท้ ๆ เทียว

ประมาณสองทุ่มเศษ ทั้งสี่ สหายก็ร่วมออกเดินทางโดยรถปิคอัพ ตอนเดียวสี่ขาว(ของไอ้จั่ว) เพื่อไป



หาความบันเทิงแสงสีที่ตัวจังหวัด สามทุ่มก็ถึงสุรินทร์ เมื่อเผลอเข้าไปใน บาร์ร่าว(ดลฤดี) ก็ได้ไปเจออะเจอเพื่อน ๆ เราชาวศิขรภูมิเพียบ เป็น ประเภทสุภาพชนก็มี พวก ‘ชอบชน(แก้ว)’ ก็มี พวกพาลชน(นักเลงหัว ไม้)ก็มี เรียกว่าครบเครื่องเรื่องสันดานคน

แต่มีเพื่อนรักเก่า(ไอ้โฮ)ของปิงบางคน หันมาพบพวกปิง มันก็
มากวักมาจูงมือปิงและเพื่อน ๆ ให้ไปนั่งร่วมโต๊ะด้วยกัน ก็เลยเหมือน
ไปเข้าทีมกับเขาโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

เพราะเหตุอย่างนี้ไงที่ **ครูปิง** ถึงได้เขียนกลอนสอนใจให้นักเรียน
ที่เป็นลูกศิษย์ในปัจจุบันให้ระมัดระวังในการคบมิตรไว้ว่า

อย่าคบมิตรจิตพาลสันดานชั่ว
จะพาตัวเสื่อมทรามไปตามเพื่อน
จงคบแต่คนดีมีแซ่เชื้อน
ที่คอยเตือนห่วงหาคอยอาทร

.....

อย่าคบมิตรจิตพาลสันดานบาป
จะถูกสาปทรามชั่วมั่วตามเขา
บุหรืพนันสารเสพติดคึดมอมเมา
จะผลักราลงนรกให้ออกตรม

ดื่มกินสรวลเสเฮฮากันไปสักครู่ก็เกือบหกทุ่ม เพื่อน ๆ ที่เป็น
นักเลง นักสู้บู้ระเบิดมันก็คงหวังดี โดยมี**ไอ้โฮ**นักเลงพันธุ์แท้ที่นั่งอยู่
ติดกันเริ่มหันมาสะกิดเตือนปิง

“ไอ้ปิง พวกมึงระวัง ๆ นะ เขากำลังจะมีเรื่องกัน”

ปิงสะดุ้งวาบ! เพราะไม่มีเจตนาจะมาแบบนี้ พวกเราทั้งสี่คน
ล้วนเป็นทายาทจากแดนมังกร(ลูกจีนในตลาด) ไม่ประสงค์จะพะงู้สู้

รบตบตีกับใคร ทุกคนล้วนมีอาชีพค้าขาย ฐานะพอตัว จะไปซื้อข้าวกับพวกนักบุญที่ไม่รู้อนาคตทำไม แต่ก็ดันผ่าเข้าไปอยู่กลางวงกับเขาแล้วนี่ **ไอ้เส็ง** กระซิบถามไอ้โสเพื่อนร่วมรุ่นผู้วายุวุ่นในดงนักเลงระดับแนวหน้าว่า.....

“พวกไหนจะเจตีกัน?”

ไอ้โสยังไม่ทันจะตอบก็ได้ยินเสียงแก้วตกแตกกระจาย เพล้ง ! ที่โต๊ะแท้ ๆ แล้วก็มีเสียงเอะอะโวยวายจากโต๊ะที่ถูกขว้างจะเอาเรื่องคืน

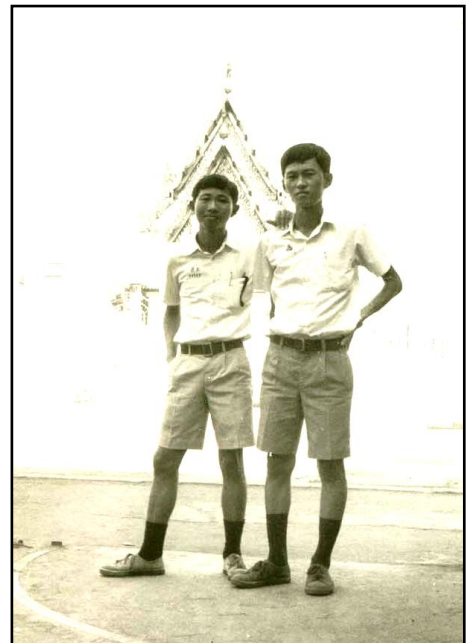
“ไอ้เย....แม่ ใครวะ?” กลุ่มที่ถูกขว้างตะโกนด่าแม่ถาม

ทันใดนั้น ทั้งขวด แก้ว จาน ชาม ก็ปลิวว่อนเข้ามาเป็นของแถมอีกเล็กน้อย เป็นออเดิร์ฟ

ไอ้โส เพื่อนรักร่วมรุ่น(สมัยประถมศึกษา)รีบหันหน้าเข้ามากระซิบเตือนภัยด้วยความหวังดีกับปิงเป็นคำรบสอง

“ไอ้ปิง พวกมึงคอยหาจังหวะแล้วรีบวิ่งออกไปเร็ว ๆ นะ”

เพราะมันรู้ว่าปิงไม่ประสีประสาในเรื่องอย่างนี้ **ไอ้เส็ง ไอ้จั่ว ไอ้เลียง** พักหน้าร่วมรับรู้ อีกแว็บเดียว พวกไอ้โสและพลพรรคก็ถือโอกาสผสมโรงจนวุ่นวายอลเวงอย่างหนัก พนักงานเริ่มปิดไฟ ขวด แก้ว จาน ชามสารพัดปลิวว่อนแตกเปรี๊ยะปร่าจนจับต้นชนปลายไม่ถูก



มีบางกลุ่มวิ่งหนีออก พวกปิงที่นั่งอยู่ใกล้ประตูทางออกอยู่แล้ว (เข้าใจว่าเป็นแผนไอ้โสมมั้ง) ปิงและเพื่อน ๆ อีกสามคนก็เลยผสมโรงวิ่งปะปนออกมากับเขาด้วย รถปิกอัพสี่ขาตอนเดียว(ไม่มีแคป)ของไอ้จ้าวจอดอยู่ข้างสระไม่ห่างไกลจากบาร์ร่าวงนัก ปิงและพวกรีบวิ่งไปเปิดประตูรถหลบเข้าไปอย่างรวดเร็ว(เหมือนที่เขาโฆษณา รถฟอร์ดตอนถูกคิงคองยักษ์กระแทบเป๊าะเลย....เด็ก รุ่นหลัง ๆ ทนเห็นมัยน้อ.....)

ขณะกำลังจะปิดประตูเพื่อออกรถ **ไอ้โຈະ**(เพื่อนจากอำเภอเดียวกัน) ไม่รู้มันวิ่งหนีตีนใครมาหัวซุกหัวซุนก็จะกระโดดมุดเข้าไปในรถเพื่อขอหนีตายด้วยคน

“เฮ้ย รถเต็มแล้ว” ไอ้เลียงตะเบ็งบอก

“ไม่เป็นไร ภูเขาอมุดตรงที่วางเท้านี้ก็ได้อ” โຈະมันพูดละล่ำละลักอย่างหวาดหวั่นร้อนรน

“เฮ้ย มันปิดประตูรถไม่ได้ ไอ้โຈະ” ไอ้เลียงก็ขยับตัวอีกอึกให้เข้าที่เข้าทาง

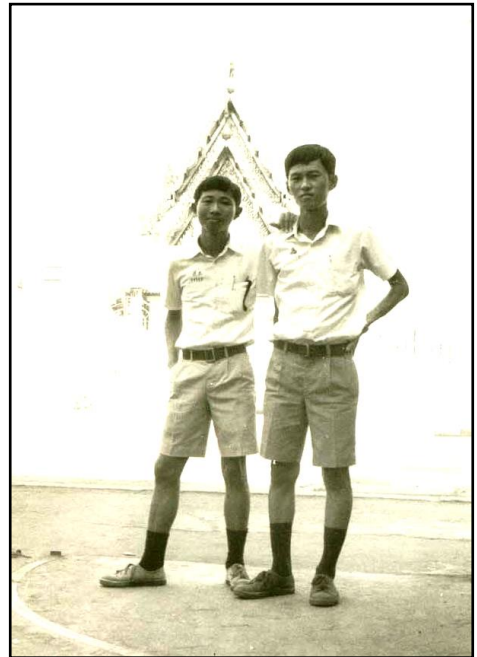
“มึงปิดเข้ามาเลยกูทนได้” มันพูดเร็วปรืดด้วย ‘ความรักตัวกลัวตีน’ พอดีมีอันธพาลอีกกลุ่มหนึ่งที่คงเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งวุ่นวายก็กำลังจะเดินตามมาทวงหนี้แค้น ไอ้โຈະกระมัง พวกมันกำลังบ่ายหน้าเดินมาทางรถพวกปิงพอดี ไอ้เลียงรีบบอกไอ้จ้าวพลขับเสียงระรัว

“เร็วไอ้จ้าว พวกมันกำลังมาทางเราแล้ว !”

เท่านั้นแหละไอ้จั่วก็เข้าเกียร์เหยียบคันเร่งพุ่งทะยานออก หนึ่่นาที่
วิกฤตได้อย่างหวุดหวิดเฉียดฉิวหวาดเสียวยิ่ง หัวอกหัวใจเต้นรัวระทึก
ตึกตักไปหมด

พอรถแล่นห่างออกมาจนพ้นเขตอันตราย ทุกคนที่นั่งเบียดอัดกัน
มาก็เริ่มรู้สึกอึดอัดปวดเมื่อยกายาจนตะคริวจะรับประทาน ไม่รู้อัดเข้า
มากันได้อย่างไรตั้งห้าคน ไอ้จั่วจึงต้องจอดรถข้างทางเพื่อให้เพื่อน
นอกกลุ่มคือไอ้โจ้ลงจากรถก่อน

ปรากฏว่าจะขยับเปิดประตูรถก็ยาก
เปิดประตูแล้วก็ขยับกันไม่ออก เพราะมัน
บีบอัดแน่นขาพันกันจนปวดเป็นตะคริวไป
หมด กว่าจะขยับเคลียร์พื้นที่ได้ก็ทุลักทุเล
กลิ้งเค้เก้ไปกองตรงฟุตบอลแล้วก็มายืน-นั่ง
หัวเราะขำกลิ้งกันกับเหตุวิกฤตที่เพิ่งผ่าน
ผ่านไปอย่างหวุดหวิดหยก ๆ เกือบได้เรื่อง
แล้วมัยละ.....



ปัญหาวัยรุ่นของปิงช่วงนั้น ไหนจะเรื่องชอบมั่วสุมกินเหล้าเมายา
กัญชาเริ่มระบาด การพนันเริ่มสิง เรื่องผู้หญิงยิ่งเรื่อ(คุณตัว) ซึ่งพวก
เรากำลังคึกคะนองสุดขีด เพื่อน ๆ หลายคนต่างก็เคยเป็นกามโรค
มาแล้วคนละหลายครั้ง

นี่ถ้าเป็นสมัยนี้ละก็ รับประกัน เอดส์รับประกันเกลี้ยงแน่ ไม่ได้มีโอกาสมาสะบัดทวนร้ายรำ ‘ตำนานอาจารย์ชิง’ จริงๆ ด้วย 555

สายวันหนึ่ง ขณะที่ปิงกำลังนั่งดูแลการค้าอยู่หน้าร้านซึ่งเป็นห้องแถวสองคูหาใจกลางของตัวตลาดอำเภอ ช่วงที่ลูกค้ากำลังว่าง ๆ แม่ของปิงจะได้ยินข่าวเรื่องนี้มาหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ ด้วยความรักและเป็นห่วงลูกสุดท้องสุดสวาท ก็เลยถือโอกาสว่ากล่าวตักเตือนเพื่อเป็นการปรามปิงไว้บ้าง

“ไอนาย ลูกอย่าไปทำเหมือนเขาหน้า เเคราะห์ร้ายเป็นอะไรไป แม่จะซื้อคตายนะลูก” แม่เป็นชาวโคราชโดยกำเนิด

แม่ตั้งใจจะสื่อความหมายให้ลูกเข้าใจถึงความรักความห่วงใยของแม่ที่มีต่อลูก ว่ามีมากมายเพียงใด และแม่ก็บอกเตือนต่อไปอีกหลายความในทำนองนี้ แล้วก็มาลงท้ายว่า

“กว่าจะเลี้ยงลูกมาได้จนเติบโตใหญ่ขนาดนี้มันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลยนะไอนาย”

ช่วงนั้นปิงรู้สึกหมั่นไส้ไปเลยคิดไปในทำนองว่า ‘แม่เวอร์เกินไป’ ชอบเรียกร้องที่จะหาความรักความสำคัญให้ตนเองจากลูก ก็เลยแผลอคะนองปาก ตอบอย่างจะให้ลบหลู่ น้ำหนักแห่งความรักความเสียสละทุ่มเทใส่ใจที่แม่บอกมาเสียฉิบ อาจจะเอาชนะด้วยวาทศิลป์แบบงี้ ๆ จึงตอบโต้แม่ว่า



“เลี้ยงลูกให้เติบโตมันจะไปยากอะไรแม่ แค่อัดข้าวใส่ปากมันเข้าไปเรื่อย ๆ มันก็โตเองมันนะแหละ เลี้ยงแบบไม่ให้โตซะอีกยังจะยากกว่า”

แม่สะดุ้งตกใจถึงกับตาเบิกโพลง ตะลึงงันนิ่งอันไปเลย ตกใจในคำพูดอย่าง**ลบลู่**ของลูก กระทั่งแม่หมดคำจะพูดจา แล้วแม่ก็ก้มลงอย่างอ่อนนอกอ่อนใจผิดหวัง ใบหน้าแม่หมองเศร้า จนน้องอีกและรู้สึกเสียใจกับความคะนองปากที่ไม่มีหูรูดของตน **พูดเหมือนผีเจาะปาก** อวดเก่งไม่เข้าท่า ไม่คำนึงถึงจิตใจของแม่ผู้บังเกิดเกล้าเลย

เมื่อพูดแรงเกินไป แม่คำขอโทษ สักนิดที่ควรจะได้ในช่วงนั้นก็ยังดันผ่าโง่คิดไม่ออกอีกต่างหาก **‘บาปกรรมจริงๆ’** ปึงคิด

ถึงแม้ว่าปึงจะไม่ได้กล่าวขอโทษแม่ออกไป แต่ในใจของปึงก็ยังสำนึก ผิด คิดได้ และคงยังนึกเสียใจอยู่ตลอดมา สามสิบกว่าปีแล้ว ปึงยังไม่เคยลืมคำพูดทรมาน ๆ พฤติกรรมเลวๆ ในครั้งนี้ของตนได้เลย

ปึงได้ตั้งใจจะชดใช้ **‘หนี้กรรม’** ที่ทำกับแม่ครั้งนี้ด้วยการบวชถึงสองครั้งทั้งช่วงที่เป็นเณรสมัยจบชั้น ม.ศ.5 และอุปสมบทเป็นพระเมื่อ



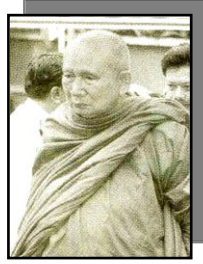
ทำงานได้สองสามปี ตามคำที่แม่ขอ และถือเป็นการล้างบาปให้กับ
ตนเองด้วย

และเพื่อให้เป็น บทเรียนสอนใจ กับตัวเอง ลูก ๆ และลูกศิษย์
ปิงก็ได้อบรมสั่งสอนด้วยการเล่าเรื่องเก่า ๆ เหล่านี้สู่เขาฟัง และเขียนบท
ประพันธ์ **บันทึกบาป** ออกมาให้เป็นอุทาหรณ์สอนใจอย่าได้เผลอเผลอ
ไปสร้าง 'ตราบาป' ที่ไม่มีวันจะลบล้างเหมือนปิงในอดีตอีก ไม่อยากให้
ประวัติศาสตร์แห่งความผิดพลาดทุกรูปแบบต้องมาซ้ำรอยเดิมเข้ากับ
ลูกศิษย์ และลูกสาว แต่กว่าผลงานเขียนจะออก ผลกรรมก็จี้มดำปิง
เต็มเป่าเข้าให้แล้วในวันนี้

ปิงไม่โทษลูกต๊วยหรือก เจ้ากรรมนายเวรเขาคงจัดสรรค์บาลานซ์
มาดีแล้ว อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด จากเหตุการณ์อันอัปยศแต่เยาว์วัย
ของตนวันนั้น ปิงยังคิดอยากตบปากตนเองเป็นที่สุด ถ้ามันสามารถ
ล้างบาปแก้ปัญหาคำจางใจตั้งแต่ต้นได้ จะตบให้เลือดกลบปากตนเอง
ได้โดยไม่ลังเลเลยจริง ๆ

*******อวสานอินทรีดำ*******

อำนาจของกรรม



อำนาจของกรรมใหญ่ยิ่งที่สุดในโลก ไม่มีอำนาจใดทำลายล้างได้
 แม้อำนาจของกรรมดี ก็ไม่อาจทำลายอำนาจของกรรมชั่ว
 และอำนาจของกรรมชั่ว ก็ไม่อาจทำลายอำนาจของกรรมดี
 อย่างมากที่สุดที่มีอยู่ คืออำนาจของกรรมดี
 แม้จะทำให้มากให้สม่าเสมอในภพภูมินี้
 ก็อาจจะทำให้อำนาจของกรรมชั่วที่ได้ทำมาแล้ว
 ตามมาถึงได้ยาก ดังมีเครื่องขวางกั้นไว้
 หรือไม่เช่นนั้น ก็ดังที่ท่าน(ผู้รู้)เปรียบไว้ว่า
 เหมือนวังหนีผู้ร้ายที่วิ่งตามมา
 ถ้าเรามีกำลังกายแข็งแรงวิ่งเร็วกว่าผู้ร้าย
 ก็ย่อมยากที่ผู้ร้ายจะไล่ทัน
 ความแข็งแรงของผู้วิ่งหนีกรรมชั่วก็หาใช่อะไรอื่น
 คือความเข้มแข็งสม่าเสมอของการกระทำกรรมดีนั่นเอง

(พระนิพนธ์ของสมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก)

ขอขอบคุณผลกรรมที่ทำนี้
 จงเป็นที่ประจักษ์แจ้งทุกแห่งหน
 ขอสำเร็จแก่ศิษย์-มิตรทุกคน
 ขอให้พ้นเวรกรรมที่ทำมา

ช.ชัยสิทธิ์

หากสนใจจะติดตามผลงานเรื่องอื่น ๆ
 ก็โปรดไปคลิกที่

www.sura.ac.th ➡ [ลิงค์](#)ในเว็บ ➡ [นวนิยาย](#)

